

Arrest

nr. 313 644 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. DIENI en van in het bijzijn van de voogd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

Jij, S.M., verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en soenniet te zijn. Je bent minderjarig; geboren op [...] augustus 2006 in het subdorp Naw Qala binnen het dorp Basawal van het district Momandara, in de provincie Nangarhar. Jij ging tot de zesde graad naar school in Afghanistan. Daarnaast volgde je vier of vijf jaar religieuze lessen en verzorgde jij jouw koeien.

Jouw vader was ‘arbaki’ gedurende ongeveer twee jaar. Hij was gestationeerd in het Achin-district, nl. in het dorp Ghazaki. De inwoners van jouw dorp beschuldigden je vader van het lastigvallen, martelen en onderdrukken van mensen. Zij gingen hierover klagen bij de Taliban.

De Taliban stuurden een dreigbrief naar jullie woning op 9 juli 2021 waarin stond dat zij wraak wilden nemen op jouw vader en stelden dat je vader ongelovig was. Jij diende je vader over te leveren aan de Taliban, zo stond verder in de brief genoteerd. Op de dag van de machtsovername van de Taliban, 15 augustus 2021,

kwamen zij langs jullie woning op zoek naar jouw vader. Uw vader was er echter niet, wat jij hen ook zei. Ze vertrokken weer, waarna ze terugkeerden. Ze namen je mee naar het districtshuis en hielden je daar drie uur lang vast en sloegen je. Ze vroegen nogmaals waar je vader zich bevond, waarop jij nogmaals zei dit niet te weten. Ze zeiden dat je jouw vader diende te zoeken en hem diende aan te geven bij de Taliban, zo niet zou jij gedood worden. Toen je weer thuis kwam, had je maternale oom jouw reis uit Afghanistan reeds geregeld. Hij stuurde jou diezelfde dag nog met een smokkelaar, genaamd J., naar Kabul, waar jij je vader aantrof. Samen reisden jullie via Nimroz naar Iran.

Jullie bleven ongeveer drie maanden in Iran. Jullie probeerden zes of zeven maal de grens van Iran naar Turkije over te steken. Aan deze grens verloren jullie elkaar uit het oog. Sindsdien is je vader spoorloos. Je verbleef acht maanden in Turkije. Vervolgens reisde je naar Bulgarije, waar je zeven of acht dagen doorbracht. Je reisde naar Servië, waar je tweeënhalve maand verbleef. Je reisde verder naar Bosnië, waar je twintig dagen verbleef. Vervolgens reisde je naar Slovenië, waar jij vijftien dagen verbleef. Je reisde verder tot Kroatië waar je ook vijftien dagen verbleef. Je reisde verder via Italië, Zwitserland en Frankrijk tot België, waar je op 24 november 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens je reisweg, in de tiende maand van 2022, ontving jouw familie een tweede brief waarin jij bedreigd wordt door de Taliban. Na jouw vertrek hebben de Taliban meerdere malen jouw familie bezocht en hen over jou en je vader bevroegd. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je de Taliban omwille van deze problemen, alsook omdat je in een Europees land hebt verbleven en men in Afghanistan zal denken dat je ongelovig bent.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je een werkbadge van je vader, twee dreigbrieven van de Taliban, een document van de 'madrassa', een enveloppe en een diploma van DASPA neer. Daarnaast leg je kopieën van volgende stukken neer: jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van je vader, twee foto's van je vader, een attest omtrent de opstart van een dossier bij het Rode Kruis, een e-mail betreffende je inschrijving bij de organisatie 'Live in Color', een ontvangstbevestiging van een klacht bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en 23 foto's van jezelf in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat jij doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Zo dient er allereerst te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie (het EUAArapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, UAA COI Query **Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die

vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Jij haalt aan dat jouw vader een Arbaki was, die was gevlucht uit het dorp en zich schuilhield in Kabul, om vervolgens met jou het land te verlaten (NPO, p.15-16 & p.28).

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan jouw verklaringen hieromtrent.

Zo verklaar jij dat je samen met jouw vader Afghanistan bent ontvlucht en jullie elkaar vervolgens uit het oog zijn verloren aan de grens tussen Iran en Turkije. Echter is het wel erg merkwaardig dat je geen contactgegevens had van jouw vader tijdens jullie reis; zich ook niet hadden voorbereid wat te doen of hoe elkaar te contacteren mochten jullie elkaar uit het oog verliezen. Er kunnen grote vraagtekens geplaatst worden bij jouw verklaring dat jullie geen afspraken hadden gemaakt met elkaar over wat te doen indien jullie elkaar uit het oog zouden verliezen (NPO, p.11). Bovendien heb jij wel contact met je familie in Afghanistan, wat toch laat veronderstellen dat u contactgegevens heeft genoteerd en/of opgeslagen, wat nog meer twijfels doet rijzen bij uw verklaring dat u niet te weten kan komen over uw vader en/of waar hij zich momenteel bevindt (NPO, p.23). Daarenboven moge men verwachten dat je vader de familie zou contacteren met zijn gsm om hen te informeren over zijn locatie, toch indien hij jou op geen enkele manier kan/kon bereiken. Daarnaast bestaat de mogelijkheid het telefoonnummer van jouw vader aan je familie in Afghanistan te vragen. Dat jij hebt geïnformeerd bij de smokkelaar J. over jouw vader, bevestig jij pas nadat het CGVS jou hierover heeft bevraagd (NPO, p.15). Uit bovenstaande blijkt dat jouw verklaringen omtrent jouw vaders locatie en het gegeven dat jullie elkaar uit het oog zijn verloren tijdens de vluchtreis te vaag en ontoereikend zijn om als geloofwaardig te kunnen worden beschouwd.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vermissing van jouw vader toon je de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens jouw verklaringen bevindt allerm minst aan. Wat jouw eigen situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de Taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Echter overtuigen jouw verklaringen over je eigen problemen evenmin.

Zo is het allereerst wel erg frappant dat de Taliban jou twee dreigbrieven stuurden, je thuis bezochten en weer vertrokken om vervolgens jou mee te nemen en weer vrij te laten. Ze dreigden ermee dat ze je zouden doden indien jij je vader niet zou presenteren bij hen (NPO, p.16). Echter raakt het kant noch wal dat zij er zoude van uitgaan dat jij jouw vader aan hen zou overleveren. Indien ze jou dan toch in handen zouden hebben gekregen, raakt het evenmin kant noch wal dat ze jou snel weer hebben vrijgelaten om dan toch nog loze dreigementen te uiten. De aanpak van de Taliban komt bijzonder laks en amateuristisch over, gezien zij je meerdere keren waarschuwden en met de dood bedreigden en jou zo de kans gaven op de vlucht te slaan. De logica in hun aanpak is hier ver zoek. Zo vertel jij dat ze je de laatste keer vrijlieten met volgende boodschap: "Deze keer laten we je vrij. Je moet weer naar huis. Maar je moet je vader presenteren. Als je dat niet doet, zullen we je de volgende keer doden of we zullen je naar de gevangenis brengen en voor altijd in de gevangenis houden" (NPO, p.22). De naïeve houding van de Taliban, zoals jij die voorstelt, kan hoegenaamd niet overtuigen. Mochten zij het werkelijk op jou of jouw vader hebben gemunt, zouden ze zich veel strikter hebben opgesteld.

Naast deze ongeloofwaardige aanpak van de Taliban, kan er - ten tweede - ook weinig geloof worden gehecht aan jouw gedrag na ontvangst van de eerste dreigbrief. Wanneer je gevraagd wordt of je veiligheidsmaatregelen hebt genomen na het ontvangen van deze brief, antwoord jij dat de grote verandering was dat je bang was. Jij bleef echter nog een maand in het dorp zonder enige aanpassing in jouw doen en laten; zelfs zonder enige voorzorgen te nemen (NPO, p.20-21). jouw gedrag strookt niet met het gedrag van iemand in dergelijke situatie, des te meer gezien jij zelf verklaart erg bang te zijn geweest.

Ten derde draagt een opvallende tegenstrijdigheid bij aan het ongeloofwaardige karakter van jouw asielrelaas. Zo verklaar jij aanvankelijk dat je een eerste dreigbrief ontving, vervolgens ontving jij een tweede dreigbrief, daarna werd jij meegenomen en tot slot heb jij het land verlaten (NPO, p.16). Echter geef jij nadien een andere volgorde van deze gebeurtenissen weer. Zo vertel jij dat de tweede dreigbrief pas werd afgegeven nadat jij het land al had verlaten (NPO, p.21). Daar jouw advocaat verwijst naar de data op de stukken die jij neerlegt en er overigens op wijst dat men in Afghanistan meer focust op de gebeurtenissen zelf en minder belang hecht aan de volgorde van de gebeurtenissen, merkt het CGVS op dat de chronologie van dergelijke belangrijke gebeurtenissen cruciaal is voor de beoordeling van uw vrees en de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Dat je de tweede dreigbrief allereerst situeert op een moment dat jij nog in Afghanistan was om vervolgens te stellen dat jij je reeds buiten Afghanistan bevond, doet de wenkbrauwen fronsen.

Wat de tweede dreigbrief betreft, dient eveneens te worden opgemerkt dat de inhoud van de brief niet strookt met jouw verklaringen. Zo staat genoteerd in de brief dat de Taliban je vader meerdere keren mondeling hebben ingelicht (zie vertaling in administratief dossier). Wanneer je hierover vragen worden gesteld, verklaar jij dat de Taliban jouw vader mondeling hebben ingelicht. Gevraagd wanneer di dan was, antwoord je: "In de dreigbrief vroegen ze hem te presenteren." (NPO, p.28) Ter verduidelijking word je nogmaals gevraagd over andere vormen van bedreigingen die jouw vader, jij of je familie hebben gekregen van de Taliban, waarop jij stelt te zijn meegenomen en geslagen door de Taliban (NPO, p.28). Jouw vader werd aldus, volgen jouw relaas, nooit meerdere keren mondeling bedreigd zoals in de tweede dreigbrief genoteerd staat. Dat de inhoud van deze brief, die ter staving van jouw asielerelaas dient, niet strookt met jouw verklaringen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van je asielerelaas.

Ten vierde merkt het CGVS op dat jij over erg weinig informatie beschikt wat betreft de gebeurtenissen die zich zouden hebben voorgedaan na je vertrek uit Afghanistan. Jij verklaart dat de Taliban opnieuw jouw familie bezochten, doch kan jij niet zeggen hoe vaak ze jouw familie nog hebben benaderd, noch na hoeveel tijd ze (terug)kwamen. Je licht toe dat je niet zo veel contact hebt met je familie (NPO, p.23). Echter moge men verwachten dat, zelfs met beperkt contact, jij je verder informeert over de gebeurtenissen na je vertrek. Dit zijn namelijk relevante én belangrijke elementen in kader van jouw verzoek om internationale bescherming. Dat je je daarover niet verder informeert, ook al staat u in contact met uw familie ter plekke, getuigt van weinig interesse in jouw eigen situatie en de wijze waarop die mogelijks is geëvolueerd na jouw vertrek.

Dat jouw familie het dorp niet is ontvlucht, lijkt nogmaals te bevestigen dat jij noch je familieleden in werkelijkheid problemen met Taliban hebben gekend (NPO, p.11-12).

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je moeder, je broer en zussen nog steeds in jullie huis in het dorp Basawal (district Momandara, provincie Nangarhar) (NPO, p.11). Verder wonen er nog vier paternale ooms en drie tantes in het dorp. Ook je vier ooms en drie tantes langs moeders zijde verblijven nog in Afghanistan. Met je maternale oom Ajbar Khan heb je soms contact via WhatsApp (NPO, p.12-12). Daarbij kan worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verwijding van jouw vader nadat jullie elkaar uit het oog verloren aan de grens van Iran en Turkije (zie supra).

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan je niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen.

De werkbadge van je vader verwijst hoogstens naar het werk van je vader, echter toont dit niet aan welke mogelijke problemen jij in Afghanistan gekend zou hebben. Wat betreft de twee dreigbrieven dient te worden opgemerkt dat deze jouw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. De inhoud van de tweede dreigbrief werd reeds bovenstaand besproken. Het document van de madrasa wijst hoogstens op het volgen van religieuze lessen in Afghanistan, wat niet betwist wordt in deze beslissing. Ook dit stuk kan echter niets aantonen over mogelijke problemen die jij gekend zou hebben. De enveloppe is een aanduiding van hoe jij poststukken hebt ontvangen, niets meer en niets minder. De kopieën van jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) en de taskara van je vader kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Hieruit kan immers niets afgeleid worden over mogelijke problemen die jullie in Afghanistan gekend zouden hebben.

Verder leg jij twee foto's neer waarop volgens jou je vader zou te zien zijn. Deze foto's leveren echter geen enkel bewijs voor de identiteit van de persoon die er op te zien is, noch wordt hiermee aangetoond dat deze persoon jouw vader is. Zelfs als zouden deze foto's jouw vader betreffen, dient benadrukt te worden dat foto's makkelijk gemanipuleerd en in scène kunnen worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Hierdoor hebben ze geen bewijswaarde.

Wat betreft het attest omtrent de opstart van een dossier bij het Rode Kruis, om aan te tonen dat jij op zoek bent naar jouw vader, merkt het CGVS op dat dit in wezen slechts persoonlijke verklaringen betreffen. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Jij hebt voorts samen met jouw voogd en je advocaat een klacht ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en legt hieromtrent een ontvangstbewijs neer. De inhoud van de klacht heeft geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen. Met enkele

opmerkingen die jij na het versturen van jouw persoonlijk onderhoud hebt overgemaakt, werd rekening gehouden (zie administratief dossier d.d. 16 november 2023). Voor het overige hebben zij evenmin betrekking op de argumenten in deze beslissing.

Jouw diploma van DASPA, de-mail betreffende je inschrijving bij de organisatie Live in Color en de 23 foto's van jezelf in België worden onderstaand besproken.

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude** van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat

de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Momandara in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari.pdf de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.**

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen.

De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

*Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.*

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde tot de zesde graad naar school bent gegaan. Daarnaast heb jij vier of vijf jaar religieuze lessen gevolgd in de 'madrasa', waar jij een document van neerlegt. Verder zorgde jij voor de koeien (NPO, p.9).

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij je vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jij hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat (zie supra), dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban.

Verder haal jij aan dat je in België meer vrijheid hebt, bijvoorbeeld in jouw kledingkeuze. Zo verwijst je naar de ketting die je draagt, wat niet zou worden toegelaten in Afghanistan. Je stelt overigens dat je naar muziek luistert, wat eveneens niet zou worden toegelaten in Afghanistan. Jij haalt aan dat je contact hebt met jongens en met meisjes in België; je bent vrij om te kiezen met wie je omgaat. Daarbij verklaar jij dat je meer open bent met je vrienden van België, omdat je bijvoorbeeld een kus kan geven of een relatie kan hebben met elkaar, wat in Afghanistan niet is toegelaten (NPO, p.24). Jij legt 23 foto's neer van jezelf in België waarbij jij wijst op je kledingstijl en je omgang met meisjes (NPO, p.28-29).

Daar waar dus kan worden aangenomen dat je tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die je moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor je bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Het diploma van DASPA toont aan dat jij je hebt aanpast aan de omstandigheden van je verblijf in België in het kader van je lopende procedure om internationale bescherming, doch toont dit niet aan dat jij je een bepaalde levensstijl eigen hebt gemaakt. De inschrijving bij de organisatie 'Live in Color' wordt niet verder geconcretiseerd, waardoor ook hier een wil tot integratie blijkt, echter je niet aannemelijk maakt dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat jij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Bovendien wijst het CGVS op het onderzoek dat werd uitgevoerd over jouw sociale media, waaruit blijkt dat jij geen aanwijzingen vertoont van verwestering (zie Screening Sociale Media (NMU2024-204) in het administratief dossier). Zo blijkt uit jouw sociale media dat jij bijna uitsluitend in contact staat met Afghaanse mannen. Video's en foto's tonen aan dat jij in het echte leven voornamelijk met andere Afghaanse jongens en mannen omgaat. Dient er bovendien op gewezen te worden dat jij op jouw sociale media regelmatig te zien

bent in traditionele Afghaanse kledij, hoewel jij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat jouw kledingstijl, bijvoorbeeld een ketting, niet past binnen de Afghaanse context (zie bovenstaand). Evenmin toon je met jouw betoog en neergelegde foto's aan dat je uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat jij bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de Taliban of andere gewapende groeperingen.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat jij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de manifeste appreciatiefout en schending van "artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van de zorgvuldigheids-, redelijkheids- en de samenwerkingsplicht, de onpartijdigheidsplicht."

Verzoeker vat het verzoekschrift aan met een korte theoretische toelichting bij voormelde geschonden geachte bepalingen, alsook inzake de bewijslast.

Verder onderbouwt verzoeker het middel als volgt:

"6.2. Toekenning van de vluchtelingenstatus

6.2.1. De kwetsbaarheid

29. De verzoekende partij benadrukt eerst haar kwetsbaarheid als minderjarige waardoor van haar niet dezelfde nauwkeurigheid en kennis van haar kan worden verwacht als van een meerderjarige.

30. Vervolgens blijkt uit de beslissing dat de verwerende partij oordeelt alsof de verzoekende partij op het ogenblik van de feiten zelfstandig had moeten denken of handelen met het inzicht van een meerderjarige terwijl zij nog geen 15 jaar oud was. Daarnaast stond zij onder ouderlijk gezag zodat de ondernomen stappen door haar ouders werden besloten.

6.2.2. Verlies van de vader onderweg naar België

31. Op volledig partijdige wijze, schrijft de verwerende partij : [...]

32. Ten eerste, vergeet de verwerende partij dat de verzoekende partij als minderjarige, vergezeld en onder het gezag van haar vader – een over haar verantwoordelijk en beschermend figuur – het land verliet. Zij gingen er – logischerwijze – vanuit dat zij vergezeld zouden blijven.

33. In haar beoordeling, doet de verwerende partij abstractie van de verklaringen van de verzoekende partij waarin zij duidelijk stelt dat zij zelf geen telefoon had – doch enkel haar vader – en dat er geen afspraak werden gemaakt omdat zij dachten dat zij steeds samen zouden blijven : [...]

34. Waarom had de verzoekende partij het telefoonnummer van haar vader moeten noteren nu haar vader haar net vertegenwoordigde en namens haar contacten legde. Wie verwacht namelijk dat vader en zoon uit elkaar gehaald worden? Hun redenering was echter correct, daar zij niet uit elkaar werden gehaald in het kader van de reis via de smokkelaar maar dat het aan de vreselijke grensovergang met Turkije dat zij elkaar zijn kwijtgeraakt.

35. Dat dit plausibel is, kan de verwerende partij niet ontgaan : [...]

36. De verwerende partij blijkt in haar verwijten niet goed bewust te zijn van de manier waarop het contact tussen de verzoekende partij en haar familie in Afghanistan geschiedt. De verzoekende partij legde hierover uit : [...]

37. Hoe verwacht de verwerende partij in die omstandigheden, met name de familie in Afghanistan die zonder telefoon verkeert zodat de verzoekende partij contact opneemt met een vriend om verder de familie – in het beste geval 1 keer per maand – te horen dat de verzoekende partij een rustig gesprek kan voeren met haar gezin over haar vader en over wat het gezin meemaakt in het land van herkomst?

38. De verwerende partij houdt de manier op de welke de verzoekende partij contact heeft met haar familie achterwege om verkeerdelijk te stellen : [...] De eenzijdige en ongegronde veronderstelling van de verwerende partij is dus volledig verkeerd. Terwijl op pagina 12 van de notities van het persoonlijk onderhoud te lezen valt hoe de verzoekende partij contact heeft met haar gezin, doet de verwerende partij de keuze hier geen rekening mee te houden om een misleidende argumentatie te voeren.

39. Dit geldt evenzeer wanneer de verwerende partij verder stelt : [...]

40. De verwerende partij gaat uit van haar eigen stelling in de omstandigheden van de Iraans-Turkse grensovergang dat de vader van de verzoekende partij sowieso nog leeft, sowieso nog in het bezit is van haar GSM en sowieso eigenhandig vanuit dat de vermiste vader de GSM nog in haar bezit zou hebben?

41. Men ziet ook niet in waarom de verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij slechts na haar bevraging aangaf dat zij aan smokkelaar J. vroeg over haar vader. De verwerende partij heeft nooit een open vraag gesteld over hoe de verzoekende partij haar vader trachtte terug te vinden. De verwerende partij bevroeg immers enkel concreet of de familie nog contact had gehad met de vader en wanneer de verzoekende partij bij tracing ging. Tot op pagina 14 wanneer de protection officer alweer concreet vraagt of de verzoekende partij via de smokkelaar vroeg naar haar vader, wordt er geen enkele vraag meer gesteld over de verdwijning van de vader van de verzoekende partij. Alweer is de schrijfstijl van de beslissing volkomen misleidend.

42. De verwerende partij begaat een manifeste appreciatiefout door steeds een gedeeltelijke, misleidende en voor de verzoekende partij de meest nadelige interpretatie te weerhouden. De verwerende partij gaat hierbij onzorgvuldig en onredelijk te werk.

43. Zij houdt contra artikel 48/6,§5 geen rekening met alle elementen en informatie in haar bezit. Evenmin volgt zij de samenwerkingsplicht na. De publieke informatie over de grensovergang Iran-Turkije diende zij evenzeer voor het nemen van haar beslissing te kennen.

44. De beslissing is noch in rechte noch in feite behoorlijk gemotiveerd, contra artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet in.

6.2.3. Vrees tot vervolging op grond van de werkzaamheden van de vader bij de overheid

45. De verzoekende partij geeft aan dat haar vader arbaki was onder de voormalige veiligheidsdiensten.

46. Een dikke maand voor de inname van Kaboel, kreeg de familie een eerste dreigbrief der Taliban.

47. Bij de machtsovername, kwamen de taliban aan huis op zoek naar de vader van de verzoekende partij. Uiteindelijk werd de verzoekende partij naar het districtshuis in handen van taliban gevoerd ter ondervraging van de verblijfplaats van haar vader. Zij werd er mishandeld, waarna haar oom er meteen voor zorgde dat de verzoekende partij zou vertrekken. Zo kon zij in allerijl haar vader terugvinden in Kaboel en vertrekken.

6.2.3.1. De neergelegde documenten

48. De verzoekende partij diende documenten in om de familiebanden met haar vader en oom aan te tonen (naam van de vader op de taskara van de verzoeker en taskara van de vader); om de werkzaamheden van haar vader aan te tonen (werkbadge vader, foto's vader); om aan te tonen dat zij door taliban werden vervolgd en bedreigd (dreigbrieven van de taliban); om aan te tonen dat haar vader verdwenen is (document "tracing" van het Rode Kruis).

49. De verwerende partij betwist noch de familiale banden noch de werkzaamheden van de vader als arbaki: [...]

50. Voor het overige stelt de verwerende partij dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen bijstaan¹⁸, althans is dit niet het geval : [...]

51. Betreffende de foto's van de vader van de verzoeker, is het verrassend te lezen dat de verwerende partij die nochtans in het bezit is van de taskara van de vader waar diens foto op staat en van diens werkbadge met een foto plots bij het neerleggen van foto's van de vader van de verzoekende partij in het kader van diens werk argumenteert dat foto's haar er niet toe in staat stellen een identiteit te achterhalen. De verwerende partij stelt de werkzaamheden van de vader nochtans niet in vraag en fysiek merkt men meteen

op dat de man op de taskara, op de werkbadge en op de foto's dezelfde is zodat er geen twijfel bestaat over diens identiteit. De verwerende partij geeft aan dat foto's gemakkelijk manipuleerbaar zijn, doch toont zij niet aan dat dit, in casu, het geval zou zijn en begrijpt men niet waarom zij zoiets suggereert terwijl de werkzaamheden van de vader niet in twijfel getrokken worden.

52. Men merkt duidelijk op dat in plaats van een onpartijdig onderzoek te voeren, zoals nochtans van de verwerende partij wordt vereist, zij elk argument, elk bewijsstuk en elke verklaring in een negatief daglicht stelt zonder de verzoekende partij nog maar een kans te verlenen om haar relaas hard te maken.

53. Zelfs wanneer een document van Tracing van het Rode Kruis wordt neergelegd om aan te tonen dat de verzoekende partij haar vader zoekt, schuift de verwerende partij het document terzijde onder het mom dat er geen bewijswaarde aan gehecht kan worden nu het de verzoekende partij is die bij het Rode Kruis verklaart dat haar vader verdwenen is om tracing op te starten. Documenten "moeten worden ondersteund door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is."

54. De verwerende partij is niet zorgvuldig te werk gegaan. Zij beging een inbreuk op artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals op artikel 62 van de Vreemdelingenwet en hield geen rekening met deze elementen in strijd met artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet.

6.2.3.2. Het risico tot vervolging

55. Daar de verwerende partij de werkzaamheden van de vader van de verzoekende partij als arbaki niet betwist op grond van de neergelegde documenten, kan in hoofde van de verzoekende partij als familielid enkel een risico tot vervolging worden weerhouden.

[verwijzingen naar landeninformatie]

59. De verzoekende partij heeft aldus objectieve feiten aangetoond die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging. Zoals verstaan in de rechtsleer is het in bijna alle gevallen onmogelijk aan te tonen dat de gevreesde vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden.

60. Immers kende zij reeds weerslag omwille van de werkzaamheden van haar vader : [...]

61. Alweer gaat het hier om een eenzijdige beoordeling van de verwerende partij die niet staat waarom de verklaringen van de verzoekende partij niet geloofwaardig zouden zijn. Het gaat enkel om een eigen inzicht van de verwerende partij van hoe de zaken hadden moeten gebeuren opdat zij die zou geloven. Dat de verwerende partij de houding van taliban naïef, laks of niet-logisch acht is een puur subjectieve beoordeling die tegen het neutraliteitsbeginsel ingaat. Alweer weerhoudt de verwerende partij zonder objectieve reden steeds de meest nadelige interpretatie jegens de verzoekende partij. Mochten de taliban logisch en voorspelbaar zijn, hadden de Amerikanen en de coalitie ze overwonnen... De terugtrek van de buitenlandse troepen in evenmin als logisch te bestempelen maar nochtans heeft deze werkelijk plaatsgevonden...

62. Vervolgens is het merkwaardig te lezen dat de verwerende partij de volgende stelling, alweer helemaal arbitrair uit : [...]

63. Merkwaardig is hierbij ook de schrijfstijl van de verwerende partij die de houding van de toen 14-jarige verzoeker niet te rijmen acht met de houding van iemand die een dreigbrief van taliban krijgt. Wat verwacht de verwerende partij van een kind? Dat zij het heft in handen neemt? Dat zij inzicht heeft van de algehele situatie? Dat zij weet wat er zich net afspeelt? Dat zij haar eigen plan trekt en exact weet welke stappen te ondernemen of hoe te reageren in aanwezigheid van zulke gebeurtenis?

64. De verwerende partij vroeg niet door toen de verzoekende partij stelde bang te zijn na de eerste brief, ook bij het gaan naar de madrassa, met name dat "het (...) geen normale manier" was.

65. Het gaat dan ook om de enige vraag die de verzoekende partij werd gesteld omtrent de veranderingen na ontvangst van de eerste brief. 66. De verwerende partij gaat verder : [...]

67. Er moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij bij de vraagstelling na het relaas meteen bij de vraag naar wanneer de tweede brief toekwam liet gelden dat dit in maand 10 – dus na haar vertrek was -. Het is dus duidelijk dat er verwarring is ontstaan bij het weergeven van het relaas. Dit kan redelijkerwijze gebeuren in hoofde van een ten tijde van de gebeurtenissen 14-jarig kind dat verklaringen 2 jaar na de feiten aflegt met alle gebeurtenissen tussenin.

68. De verzoekende partij kan onmogelijk weten hoeveel keer haar vader effectief werd bedreigd. Hetgeen wel zeker is, is dat het begrip op het door de verwerende partij aangehaalde pagina 28 van de notities verkeerd liep : [...]

69. Zo blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de vraag "wanneer werd hij mondeling ingelicht" niet naar behoren begrijpt en dat de verwerende partij geen verdere uitleg verschaft.

70. De verzoekende partij begrijpt onder "een andere soort bedreiging" niet een andere vorm van bedreiging maar een bedreiging op grond van een andere reden.

71. Als antwoord op de vraag "naast de twee dreigbrieven en het moment dat ze jou meenamen, hebben jij, je familie of je vader nog op andere manieren bedreigingen ontvangen", krijgt de verwerende partij geen antwoord op de vraag maar legt de verzoekende partij uit dat zij werd meegenomen door de taliban.

72. Uiteindelijk voert de verwerende partij nog aan : [...]

73. Alweer houdt de verwerende partij geen rekening met de wijze waarop de verzoekende partij contact heeft met haar gezin in Afghanistan om grofweg te oordelen dat zij toch in staat zou moeten zijn meer

informatie te verschaffen over de gebeurtenissen na haar vertrek. Zoals hoger aangekaart, verloopt de communicatie enkel via een vriend. (zie punt 6.2.2)

74. Het probleem van de taliban slaat op de vader van de verzoekende partij en diens gezin omwille van het werk als arbaki. Van het gezin blijven enkel de moeder, de 2 zussen en 1 broer van 7 jaar van de verzoekende partij in het dorp. Deze lopen aldus niet hetzelfde risico als een jongen van de leeftijd van de verzoekende partij. Hun situatie valt daarom niet te vergelijken.

75. Het probleem staat verder los van verdere de andere ooms en tantes in het dorp evenals in Afghanistan. Volledigheidshalve, wordt aangekaart dat de maternale oom met wie de verzoekende partij soms in contact staat, niet in hetzelfde dorp woont. 30

76. Uit de uiteenzetting onder dit punt blijkt tevens op ontegensprekelijke wijze dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, minstens voor de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gelet op het risico tot het lijden aan ernstige schade.

77. De verzoekende partij vraagt in meest ondergeschikte orde dat haar het voordeel van de twijfel wordt verleend op basis van haar jonge leeftijd.

6.2.4. Vrees als terugkeerder

[...]

82. De motivering volgens de welke “er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan (...) vanuit het Westen”, informatie die “als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch” wordt omschreven, enerzijds, en de motivatie die, anderzijds stelt dat indien er sprake was van vervolging bij terugkeer uit het Westen dit zou worden gemeld is tegenstrijdig.

83. De verzoekende partij verblijft nu al twee jaar in België terwijl Nangarhar als een conservatieve provincie aanzien wordt.

84. Zij stelt dat ze hier anders kan kleren, een ander haarkapsel kan hebben, een ketting kan dragen, met het vrouwelijke geslacht kan omgaan, naar muziek kan luitsteren ...

[verwijzingen naar landeninformatie]

88. De verzoekende partij handelt daarbij tegen de wetten van de sharia, die strikt worden toegepast, in door om te gaan met Westerlingen, en bij terugkeer afkomstig te zijn uit het Westen (een – volgens taliban – ongelovig gebied). Dit zijn persoonlijke elementen die een gegronde vrees tot vervolging – en bijgevolg de toekenning van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet – staven.

89. Dit blijkt ook uit de vele foto's en het attest van DASPA die de verzoekende partij neerlegt.

90. De verzoekende partij verliet haar land van herkomst in volle puberteit definitief in 2021 en kwam in 2022 in België toe.

91. Taliban hebben aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat hun rechtbank over hun lot zou beslissen: [...]

92. Dat de rechtbank en het rechtssysteem der Taliban niet de nodige waarborgen met betrekking tot mensenrechten kan bieden aan de terugkeerder zal niemand verbazen. In die zin : [...]

93. Daarbij wordt een strikte toepassing van de sharia vereist van de rechters : [...]

94. NANSEN bevestigt immers dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan worden beschouwd als “ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders” die door hun “gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van de religie” die hen wordt toegeschreven vallen onder artikel 48/3, §5 van de Vreemdelingenwet : [...]

96. Op 11 februari 2022, besloot het Federaal Australisch Hof dat de terugkeer als asielzoeker uit Australië een risico tot ernstige schade inhield : [...]

97. Hieruit blijkt aldus voldoende dat de verzoekende partij risico op vervolging, doch minstens op ernstige schade, loopt ingeval zij op heden zou terugkeren naar Afghanistan.

Conform artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet is het net dat actueel risico op het moment van het nemen van de beslissing dat moet worden beoordeeld.

98. De verwerende partij schrijft immers : [...]

99. Er dient dus opgemerkt te worden dat in de praktijk zowel een gedwongen als een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan quasi onmogelijk is. IOM en Fedasil voorzien op heden geen gedwongen, noch vrijwillige terugkeer naar Afghanistan, deze is volledig opgeschort sinds augustus 2021.⁴⁴

100. Het ziet er bovendien niet naar uit dat er in de nabije toekomst een terugkeer naar Afghanistan mogelijk zal worden gemaakt. [...]

101. De huidige stand van zaken dwingt ontegensprekelijk erkenning op.

102. De verwerende partij duidt onterecht dat de verzoekende partij geen individuele elementen naar voor heeft gebracht waaruit haar vrees tot vervolging zou blijken.

103. Door geen rekening te houden met de bovenstaande informatie heeft de verwerende partij een inbreuk gepleegd op artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet evenals op de zorgvuldigheidsplicht. 104. De verwerende partij faalde in haar motivatieplicht, in de naleving van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

105. De motivatie is zelfs tegenstrijdig in die zin dat de verwerende partij stelt dat er slechts “anekdotisch” informatie is over de situatie van terugkeerders en daarna te motiveren dat er geen sprake is van een risico tot vervolging omdat zij – in tegenstelling tot de verzoekende partij – dat niet mocht treffen in de beschikbare informatie.

106. De verwerende partij maakt zich schuldig aan een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoeker te weerhouden⁴⁶ en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te begaan. Door zich toe te spitsen tot het systematisch weerhouden van de meest nadelige interpretatie is de motivatie van de bestreden beslissing is gebrekkig.⁴⁷

107. Ingeval van terugkeer kent de verzoekende partij een werkelijk risico tot vervolging doch minstens op ernstige schade zodat zij de voorwaarden bekleedt ter toekenning van de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en ondergeschikt van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ondergeschikt, hoort de bestreden beslissing minstens te worden vernietigd en voor verder onderzoek op dit vlak te worden teruggestuurd naar het CGVS.

6.3. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.3.1. Persoonlijke omstandigheden

108. Op de grond van de motieven uiteengezet onder 6.2 blijkt, ondergeschikt, minstens een risico op ernstige schade die de toekenning van de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt, te worden aangenomen.

6.3.2. Algemene situatie

6.3.2.1. Geweld

[uiteenzetting inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan aan de hand van landeninformatie]

141. De terugkeer uit het Westen en het verblijf in het Westen van de verzoekende partij evenals het werk van haar vader met de voormalige Afgaanse overheid en haar vlucht voor de taliban vormen persoonlijke factoren in haar hoofdte die een verhoogd risico tot ernstige schade met zich meebrengen, daar de strikt opgelegde toepassing van de Sharia door de Taliban de bevolking ertoe verhindert om te gaan met ongelovigen – o.a. mensen die terugkeren uit het Westen – en deze te helpen: [...]

142. Naast het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b, bestaat er een verhoogd risico het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c.

143. Uit de bovenstaande uiteenzetting, de arbitraire arrestaties, moorden, schendingen van de mensenrechten, ... zal de verzoekende partij bij terugkeer worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen die de nood aan subsidiaire bescherming verantwoorden onder 48/4, §2 b.

144. Door hier geen rekening mee te houden heeft de verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld

6.3.2.2. Humanitaire crisis

[uiteenzetting inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan aan de hand van landeninformatie]

154. Hieruit blijkt alweer dat, naast de humanitaire crisis als gevolg van de taliban, die an sich de toekenning van de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt, de verzoekende partij als terugkeerder een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van het gebrek van voldoening der basisbehoeften.

155. De oorzaak van de drastische verslechtering van de socio-economische situatie is zoals uit de opgesomde bronnen blijkt weldegelijk het gevolg van de machtswissel die ervoor zorgt dat allerhande middelen die voordien aanwezig waren (buitenlandse hulp, werkgelegenheid bij de overheid,...) er vandaag niet meer zijn.

156. Het CGVS is dusdanig tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met de socio-economische situatie, het verhoogd risico als terugkeerder.

157. Het CGVS heeft een inbreuk gepleegd op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de plicht om rekening te houden met alle elementen van het verzoek en alle informatie over het land van herkomst.

158. Op dezelfde wijze heeft het CGVS zich geen vragen gesteld bij de vereiste aan een effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard zoals vereist onder artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

159. De beslissing van het CGVS is niet behoorlijk gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet

6.3.2.3. Besluit aangaande de subsidiaire bescherming

160. Het CGVS is dusdanig tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met het profiel van de verzoekende partij, de veiligheidssituatie, de socio-economische situatie evenals het risico op onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van terugkeer.

161. De verwerende partij heeft niet beantwoord aan de vereisten van artikel 48/5 (nood aan een effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard) en van artikel 48/6, §5 (rekening houden met alle elementen) van de Vreemdelingenwet.

162. De beslissing van het CGVS is daarom niet behoorlijk gemotiveerd naar de maatstaven van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

163. De subsidiaire bescherming dient aan de verzoekende partij te worden verleend."

2.2. Bij de aanvullende nota van 12 juli 2024 actualiseert verzoeker de analyse van de situatie in Afghanistan en het risico bij terugkeer. Hij brengt tevens volgende stukken (zonder inventaris) bij:

- een handgeschreven brief;
- zes getuigenissen van leerkrachten;
- foto's.

2.3. Bij aanvullende nota van 15 juli 2024 brengt verweerder volgende landeninformatie middels URL bij:

- EUAA COI Query "Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan – Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- EUAA COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 2 februari 2024.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 12 juli 2024 naar zijn verblijf in België en persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn kwetsbaar profiel en minderjarigheid. Hij voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert. Verzoeker brengt stukken bij aangaande de omstandigheden van zijn verblijf in België. Verzoeker verwijst tevens uitgebreid naar landeninformatie over de situatie in Afghanistan en de risico's bij terugkeer na een verblijf in Europa.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan volgende analyse worden gemaakt.

Uit de landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het

behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, kunnen worden bijgetreden (EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024, p. 57-61).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: *“In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de Richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de Richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd.”* (eigen onderlijning)”, (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): *“However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.”* (eigen vertaling: *“Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.”*).

4.3. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze Richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een kind niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat het kind zou lopen, ongeacht de vrees van het kind. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van het kind - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van het kind en het effect van de schade op het kind verergeren (UNHCR, *"Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009"*, § 11-12).

4.4. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan in augustus 2021 op veertienjarige leeftijd heeft verlaten. Verzoeker diende in België een verzoek om internationale bescherming in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 24 november 2022.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al enigszins gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij een groot deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, buiten Afghanistan en in Europa doorgebracht.

Bovendien verliet verzoeker Afghanistan in augustus 2021, rond de machtsovername van de taliban, en groeide hij bijgevolg op tijdens de periode dat de taliban niet aan de macht was.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift en de aanvullende nota van 12 juli 2024 naar zijn verblijf in België en persoonlijke situatie, in het bijzonder zijn kwetsbaar profiel en minderjarigheid, en het risico bij terugkeer naar Afghanistan. Hij brengt in het kader van de onderhavige beroepsprocedure talrijke nieuwe stukken bij inzake de omstandigheden van zijn verblijf in België.

Gelet op de nieuwe documenten tijdens de beroepsprocedure en de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting verkeert de Raad in de onmogelijkheid om verdere duiding te krijgen omtrent de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de elementen, eigen aan zijn zaak, in het kader van een (toegeschreven) morele, sociale en religieuze normoverschrijding alsook een (toegeschreven) verwestering.

5. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 maart 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS